

«Το χαμόγελο της Ναζλί»

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Συγγνώμη που σε άφησα να με περιμένεις τόσες μέρες. Ελπίζω να θυμάσαι όλα όσα μοιραστήκαμε μαζί. Ο χρόνος περνάει γρήγορα όταν περνάς όμορφα. Εγώ θυμάμαι όλα τα μυστικά που διάλεξα να μοιραστώ μαζί σου και όχι με τους δικούς μου ανθρώπους.

Σήμερα στο σχολείο μου ήρθε μια καινούργια φίλη της μάθησης. Τη λένε Ναζλί. Έχει έρθει από τη Συρία. Είναι τόσο ευγενική και θέλει να μάθει να επικοινωνεί μαζί μας. Δεν ξέρει ελληνικά. Μόνο από τα μάτια της καταλαβαίνει κανείς την επιθυμία της για εκπαίδευση, φίλους και οικογένεια. Ήρθε με το καράβι μόνη της από τη Συρία. Η οικογένειά της έμεινε πίσω. Στο πρόσωπό της βλέπεις την ίδια λύπη που ένιωσε εκείνη τη στιγμή. Την ανάγκασαν να φύγει. Για την ακρίβεια η θεία της ,που είναι η μόνη που έχει τώρα, την πήρε από το σχολείο και... έτρεξαν στο σπίτι. Οι γονείς της ήταν εκεί και με μια ματιά αποχαιρέτησαν τους ανθρώπους τους!

Μόλις μας είδε η Ναζλί, φάνηκε ένα μικρό γελάκι στο πρόσωπό της. Κανείς δεν ξέρει το λόγο!

Η δασκάλα μάς εξήγησε ότι η Ναζλί ήρθε από τη Συρία. Εκείνη τη στιγμή όλοι άρχισαν να μιλάνε με τον διπλανό τους. Ακούστηκαν πολλά σχόλια κακίας. Η κυρία, μας σύστησε στη Ναζλί. Της πρότεινε να καθίσει μαζί μου κι εκείνη δέχτηκε.

Την επόμενη μέρα, η Ναζλί φάνηκε να συνηθίζει αυτό το πρωτόγνωρο περιβάλλον. Λίγα λεπτά πριν χτυπήσει το κουδούνι, κάθισε δίπλα μου και με ένα χαμόγελο της είπα καλημέρα. Μόλις άρχισε το μάθημα τα πράγματα άρχισαν να δυσκολεύουν για τη Ναζλί. Ο φόβος και η αγωνία φαίνονταν στο πρόσωπό της. Δεν μπορούσε να εκφραστεί με λέξεις γιατί κανένας δεν θα την καταλάβαινε. Η κυρία, μας ζήτησε να ανοίξουμε τα τετράδιά μας και μας ρώτησε:

- Ελένη, πόσο κάνει 256 και 287;
- Μας κάνει...543!
- Ναζλί, πόσο μας κάνει 16 και 38;

Καμία απάντηση...Η κυρία ξαναρώτησε τη Ναζλί. Τίποτα. Τότε μέσα στην ησυχία, ακούστηκαν κάτι πνιχτά γελάκια από τη Σίλια και τη Δώρα. Την ίδια στιγμή ακούστηκε η Ναζλί να κλαίει με λυγμούς.

Το κουδούνι χτύπησε για διάλειμμα. Προσπάθησα να την καθησυχάσω. Δεν μπορούσε να μου πει πώς αισθανόταν. Γι' αυτό μου το ζωγράφισε.

Σε όλο το διάλειμμα καθίσαμε μέσα. Μόλις τελείωσε τη ζωγραφιά της, μου την έδειξε. Ήταν μια ζωγραφιά γεμάτη φόβο, λύπη και στεναχώρια. Την κατάλαβα τη ζωγραφιά αυτή. Στο τέλος της χαμογέλασα προσπαθώντας να της απαντήσω και να της πω: «Ναι, πραγματικά σε καταλαβαίνω!». Λίγα λεπτά αργότερα στο πρόσωπό της εμφανίστηκε ένα λαμπρό, μέσα από την καρδιά, χαμόγελο.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, η Ναζλί είχε μάθει να λέει όλη την αλφάβητο. Έχουμε γίνει πολύ καλές φίλες. Το προσπαθεί πάρα πολύ.

Η κυρία μας την βοηθούσε και την ενθάρρυνε να προχωρήσει. Τα άλλα παιδιά την σέβονταν και όλοι ήθελαν να γίνουν φίλοι της. Αυτό είναι που λέμε «δύναμη ψυχής».

Λίγους μήνες αργότερα, ήρθε η ώρα να μας παραδώσει η δασκάλα μας τους ελέγχους. Την ρώτησα αν είχε άγχος για την απόδοση της:

- Ναζλί, έχεις άγχος για τους ελέγχους;
- Όχι.

Μόλις μας παρέδωσαν τους ελέγχους η έκφραση της Ναζλί φάνηκε πολύ θετική. Τα είχε πάει περίφημα! Τα σχόλια της δασκάλας μας γι' αυτήν, ήταν το καλύτερο φάρμακο για να ξεχάσει όλες τις άσχημες αναμνήσεις που είχε αποθηκεύσει στο μικρό της μυαλουδάκι.

Λίγα χρόνια αργότερα εγώ με τη Ναζλί είχαμε τελειώσει το σχολείο και είχαμε περάσει τις Πανελλήνιες με άριστα. Τώρα δουλεύουμε στην ίδια εταιρεία και πλέον ως κολλητές συνεργαζόμαστε σαν αδελφές!

ΟΛΟΙ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΜΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!!!